«Μακρόν δεν θα βγάλεις τα Χριστούγεννα»!

(σύνθημα σε τοίχο του Παρισιού)

Του Χάρη Παπαδόπουλου

Ο «πρόεδρος των πλούσιων» σε πανικό

Το έκτακτο διάγγελμα του Γάλλου προέδρου της Δημοκρατίας το βράδυ της 10ης Δεκέμβρη ήταν προαναγγελία πανωλεθρίας. Οι αυξήσεις 100 ευρώ στους μισθούς, η απαλλαγή από τη φορολογία των υπερωριών και των χαμηλότερων συντάξεων και τα ευχολόγια είναι πολύ λίγα για να κατευνάσουν την οργή του κόσμου. Ταυτόχρονα, είναι πάρα πολλά για να εκτελεστούν από τον προϋπολογισμό χωρίς νέους φόρους ή κοινωνικές περικοπές. Τα μέτρα που αναγκάστηκε να ανακοινώσει στο διάγγελμά του ο Μακρόν φαίνεται πως θα κοστίσουν έως 10 δισ. ευρώ στον προϋπολογισμό. Ο πρόεδρος δεν δήλωσε από πού θα τα αφαιρέσει. Την ίδια ώρα ξεκαθάρισε πως δεν πρόκειται να επιστρέψει ο «Φόρος αλληλεγγύης του πλούτου».

Αυτόν το φόρο στις μεγάλες περιουσίες τον κατάργησε ο ίδιος ο Μακρόν. Η επαναφορά του θα μπορούσε να συνεισφέρει 4 δισ. στον προϋπολογισμό αποκλειστικά από τις τσέπες των πλούσιων. **Αλλά ο επικεφαλής του γαλλικού κράτους, ακόμη και στριμωγμένος στον τοίχο από τους εξεγερμένους, δεν αποφασίζει να ενοχλήσει τους έχοντες και κατέχοντες ζητώντας τη συνεισφορά τους.**

Για να κάνουμε τη σύγκριση: τη δεκαετία του ’30 ο Αμερικανός πρόεδρος Ρούζβελτ μπορούσε να αντιμετωπίσει τους μεγαλύτερους καπιταλιστές της χώρας, που ήταν εξαγριωμένοι με την εξαγγελία του Νιου Ντηλ, λέγοντάς τους στα ίσα: «Κύριοι, καλύτερα να χάσετε τα καπέλα σας, παρά τα κεφάλια σας!». Αλλά συγκρίνουμε ανόμοια μεγέθη. Έναν ηγέτη της αστικής τάξης με έναν ασήμαντο υπάλληλό της. Ο Μακρόν αποδείχθηκε Βοναπάρτης με καρδιά λαγού.

Το διάγγελμα Μακρόν ήρθε πολύ αργά και ήταν πολύ αδύναμο για να αποτρέψει τις κινητοποιήσεις. Υπήρξε, όμως, εξαιρετικά χρήσιμο για να υπενθυμίσει σε όλη τη Γαλλία και τον κόσμο πως οι αυξήσεις στους μισθούς κερδίζονται με σκληρές μάχες και όχι με «εκκλήσεις για κοινωνικό διάλογο». Την ίδια ώρα έδειξε πως η πολιτική κυριαρχία του «ακραίου κέντρου» -του οποίου ο Μακρόν υπήρξε το εξέχον ευρωπαϊκό παράδειγμα- απομένει ένα πουκάμισο αδειανό όταν κατεβαίνουν στο δρόμο οι μάζες.

Με έναν ηγέτη που στον ενάμιση χρόνο θητείας του ο κόσμος ζητεί μαζικά την παραίτησή του, δεν μπορούν η Γαλλία και η αστική της τάξη να πορευτούν πουθενά. Ο Μακρόν από σημαία της νεοφιλελεύθερης κυριαρχίας μεταμορφώνεται σε παράγοντα ανασφάλειας και διχασμού για τους καπιταλιστές, στη Γαλλία και την Ευρωπαϊκή Ένωση. Ακόμη και αν η Κομισιόν δεχτεί να κάνει τα στραβά μάτια για τις αλχημείες στον προϋπολογισμό που σημαίνουν τα μέτρα Μακρόν, ήδη η Ιταλία του Σαλβίνι δηλώνει έτοιμη να κάνει το ίδιο με τον δικό της.

Το καθεστώς «του νόμου και της τάξης» θα χρειαστεί σύντομα να συσπειρωθεί γύρω από άλλη ηγετική φιγούρα.

Η Αριστερά ψάχνει ακόμη τον βηματισμό της

Ένα δεξιό καθεστώς που υποχωρεί πανικόβλητο και εξαγγέλλει αυξήσεις στους μισθούς για να μην καταρρεύσει, θα έπρεπε να προκαλεί ενθουσιασμό και εγρήγορση μάχης στις ηγεσίες των αριστερών κομμάτων και των συνδικάτων. Η πραγματικότητα -δυστυχώς- είναι πολύ διαφορετική.

Το **NPA** και άλλες μικρότερες ομάδες της επαναστατικής αριστεράς ξεπέρασαν τον πρώτο δισταγμό και **μπήκαν ένθερμα στις κινητοποιήσεις των κίτρινων γιλέκων**. Η επαναστατική αριστερά προσπαθεί να ενοποιήσει στον κοινό αγώνα κατά του Μακρόν τον ξεσηκωμό των σχολείων, αλλά και την αναταραχή στις πανεπιστημιακές σχολές, μαζί με όποιες κινητοποιήσεις εργαζομένων αναπτύσσονται. Αλλά οι οργανώσεις αυτές είναι ολιγάριθμες. Έχουν αποδυναμωθεί κατά τα χρόνια που κυριαρχούσε η αποστράτευση και η ιδιώτευση. Και δεν έχουν αποκτήσει ακόμη γερούς δεσμούς με εργατικούς χώρους.

Το κόμμα του **Μελανσόν** «Ανυπότακτη Γαλλία» είναι το σχετικά μαζικό αριστερό κόμμα, που **αγκάλιασε εξαρχής τα κίτρινα γιλέκα** στηρίζοντας ξεκάθαρα τις κινητοποιήσεις τους. Οι οπαδοί του Μελανσόν βρίσκονται στα μπλόκα και τους δρόμους. Αλλά το κόμμα του Μελανσόν είναι πρωταγωνιστής μονάχα στις πράγματι εντυπωσιακές τηλεοπτικές δηλώσεις του ίδιου. Ο Μελανσόν καλεί σαφέστατα το λαό στο δρόμο, αλλά δεν προτείνει κανένα σχέδιο, καμιά στόχευση, πέρα από το κοινοβουλευτικό τερτίπι της πρότασης μομφής κατά του Μακρόν – που δεν θα έχει και κανένα αποτέλεσμα.

Για τον Μελανσόν υπάρχει μόνο ο «λαός». Δεν φαίνεται να του περνά από το μυαλό πως ένα συγκεκριμένο κομμάτι του λαού, η **οργανωμένη εργατική τάξη**, μπορεί να κάνει τη διαφορά στην ανατροπή του Μακρόν **με γενική απεργία και καταλήψεις**. Δεν υπάρχει καμιά κατεύθυνση για καλέσματα στους εργατικούς χώρους.

Η ρητορική Μελανσόν ταιριάζει πολύ με τον μέσο όρο συνείδησης του κόσμου που κατεβαίνει αγανακτισμένος στο δρόμο. Και επειδή τους εκφράζει περίπου όλους, δεν προσφέρει πρωτοπόρες ιδέες σε κανέναν.

Το **Σοσιαλιστικό Κόμμα** είναι αρκετά κλικ πιο οκνό και πιο ανυπόφορα κοινοβουλευτικό από τον Μελανσόν και φανερά τον ακολουθεί, θέλοντας και μη, στις πρωτοβουλίες του, διατυπώνοντας μόνο πιο ανιαρές και μπερδεμένες θέσεις. Εξάλλου, το Σοσιαλιστικό Κόμμα της Γαλλίας έχει τους πιο αδύναμους δεσμούς με τα μέλη του από όλα ίσως τα αντίστοιχα κόμματα της Ευρώπης. Δεν έχει ιδιαίτερη σχέση με τις κινητοποιήσεις των κίτρινων γιλέκων. Και ούτε θα μπορούσε να έχει.

“Δεν θέλουμε μεγαλύτερο κομμάτι γλυκό, θέλουμε ολόκληρο τον γ@μημενο το φούρνο”

Όποιος δεν θέλει να ζυμώσει

Αλλά το κόμμα που έχει σχεδόν εξαφανιστεί από το πολιτικό σκηνικό τις μέρες των κίτρινων γιλέκων είναι το μεγαλύτερο, σε αριθμό οργανωμένων μελών, σε όλη τη γαλλική Αριστερά: Το Κομμουνιστικό Κόμμα.

Στην αρχή, κρύφτηκε πίσω από τη μεγάλη αριστερή ομοσπονδία συνδικάτων που ελέγχει, τη CGT. Στις πρώτες κινητοποιήσεις των κίτρινων γιλέκων η CGT κράτησε απαξιωτική στάση δηλώνοντας πως «τα μέλη της δεν θα πορευτούν στο δρόμο μαζί με τους οπαδούς της ακροδεξιάς». Μάλιστα, αντέτειναν στα μπλόκα και τις διαδηλώσεις των κίτρινων γιλέκων τον «κοινωνικό διάλογο», με αίτημα αυξήσεις στους μισθούς και όχι τη μείωση της φορολογίας.

Όμως, τα κίτρινα γιλέκα όχι μόνο περιέλαβαν στα 42 αιτήματά τους σημαντική αύξηση μισθών και συντάξεων, αλλά πέτυχαν ήδη τις πρώτες αυξήσεις μέσω του ανυποχώρητου αγώνα. **Έτσι, οι κινητοποιήσεις στο δρόμο προκάλεσαν στους συνδικαλιστές ηγέτες της αριστεράς κρίση και διχασμό.**

Την Πέμπτη 6 Δεκέμβρη και ενώ η αστυνομία είχε ήδη ξεπεράσει τον εαυτό της σε όργιο καταστολής σε βάρος των μαθητών, η CGT, μαζί με τις δεξιότερες συνδικαλιστικές συνομοσπονδίες FO, CFDT και άλλες, εξέδωσαν κοινή διακήρυξη. Χωρίς να αναφέρει κουβέντα για το όργιο αστυνομοκρατίας, η διακήρυξη τόνιζε: «Ο κοινωνικός διάλογος πρέπει επιτέλους να βρει τη θέση του σ' αυτή τη χώρα» και «(…)κάνουμε κάλεσμα η κυβέρνηση να διασφαλίσει ασφαλείς διαπραγματεύσεις και να ακουστούν οι διάφορες απόψεις μέσα στον κοινωνικό διάλογο, σε πανεθνικό επίπεδο (…)».

Δύο ώρες μετά, η CGT εξέδωσε βιαστικά δική της διακήρυξη που καταδίκαζε την αστυνομική βία, ενώ κάλεσε για **«μέρα δράσης»**, δηλαδή κινητοποιήσεις χωρίς απεργία, για την **Παρασκευή 14 Δεκέμβρη**. Γιατί τόση ραθυμία;

Είναι φανερό πως η συνδικαλιστική γραφειοκρατία της αριστεράς θυμάται καλά τα μαθήματα του Μάη '68: Τότε, μετά τη νύχτα των «οδοφραγμάτων» της 10ης Μάη και το όργιο της αστυνομικής βίας η CGT είχε καλέσει σε γενική απεργία μόλις για τις 13 Μάη, ελπίζοντας να εκτονώσει το κλίμα με μια εντυπωσιακή χειρονομία. Όμως, η εργατική τάξη με τη γενική απεργία μπήκε σε κίνηση που εξελίχθηκε σε χιονοστιβάδα καταλήψεων εργοστασίων έως τα μέσα Ιούνη του 1968. Ήταν η πιο μαζική γενική απεργία στην Ιστορία.

Σήμερα οι γραφειοκράτες κωλυσιεργούν ελπίζοντας σε εκτόνωση. Αλλά το κρύο ντους της ηγεσίας προκάλεσε κίνηση στη βάση. Έτσι, σειρά παραρτημάτων της CGT ενώθηκαν στο δρόμο στις 1 και 8 Δεκέμβρη με τα κίτρινα γιλέκα. Χαρακτηριστικά οι ανακοινώσεις τόσο της **CGT Énergie Paris** όσο και της κλαδικής ομοσπονδίας **FNIC-CGT** (εργαζόμενοι χημικής βιομηχανίας και

πετρελαίου) είναι ιδιαίτερα καυστικές απέναντι στην προδοσία της ηγεσίας και καλούν σε «ταξικό πόλεμο» τα μέλη τους.

Το Γαλλικό Κομμουνιστικό Κόμμα επιχειρεί πλέον να δείξει αντικυβερνητικό προφίλ, καταθέτοντας πρόταση μομφής μαζί με τον Μελανσόν και τους σοσιαλιστές. Και, πολύ σημαντικότερο, περιφερειακοί σύμβουλοι και συνδικαλιστές του κόμματος, ανακοινώνουν πως θα στηρίξουν με την παρουσία τους τις κινητοποιήσεις των μαθητών για να τις περιφρουρήσουν από την αστυνομία.

Και τώρα;

Το κίνημα των κίτρινων γιλέκων είναι σε πορεία ανόδου και το κράτος του Μακρόν σε πανικό και υποχώρηση. Τα κίτρινα γιλέκα εδώ και βδομάδες διαθέτουν το καλύτερο σύνθημα για να ενοποιήσουν την οργή του κόσμου: **«Μακρόν, παραιτήσου!»**. Όλη η Αριστερά δίστασε, προσπάθησε να ξεφύγει από την ευθύνη. Τελικά ακολούθησε το σύνθημα γκρινιάζοντας και σέρνοντας τα πόδια της.

Όμως το σύνθημα αυτό θέτει ωμά το ζήτημα της εξουσίας.

Και η πολιτική κρίση στη Γαλλία έχει μόλις αρχίσει.